

Inledning – Vad är frihet egentligen?

Vad tänker ni på när ni hör ordet frihet? Är det att kunna resa vart man vill? Att få bestämma över sin egen kalender? Eller kanske friheten att slippa reklam?

Vi lever i en tid då frihet nästan blivit ett varumärke. Politiker talar om frihet, företag säljer frihet i form av abonnemang och prenumerationer. Vi blir fria om vi köper en ny telefon, provar den där kuren, eller den senaste modellen av någon bil eller pryl eller så blir vi fria om vi har möjlighet att välja själva. Men frågan är: blir vi verkligen fria? Eller fastnar vi i en nya bojor – stress, jämförelse, ensamhet, skuld?

Bibeln talar om en annan sorts frihet. En frihet som inte bara handlar om yttre val, utan om något som går rakt in i hjärtat, rakt in i vår relation till Gud och människor.

Kvinnan i synagogan – att räta på sig

Vi hörde evangeliet: en kvinna som i 18 år varit böjd, oförmögen att räta på sig. Tänk er den känslan. Att alltid se ner i marken, aldrig möta blicken hos den man talar med. Att långsamt försvinna ur gemenskapen eftersom kroppen inte längre bär.

Så kommer Jesus. Och han gör det ingen annan vågat eller orkat: han ser henne. Han kallar henne fram. Han rör vid henne och säger: "Kvinna, du är fri från din sjukdom."

Och plötsligt rätar hon på sig. Hennes rygg, hennes blick, hennes liv.

Det här är friheten i Kristus. Inte friheten att göra vad man vill. Utan friheten att få räta på sig. Friheten att se upp igen, att möta andra människor, att bli en del av gemenskapen.

Och vi behöver fråga oss: vad är det som gör att vi böjer oss idag? För några är det sjukdom, oro, sorg. För andra är det ekonomin som inte går ihop, eller krav på att prestera i skolan eller på jobbet. Många av oss bär också på dolda bojor – jämförelser på sociala medier, eller känslan av att aldrig riktigt duga.

Det är dit Jesus kommer. In i vår vardag, in i vår böjda tillvaro. Och han säger: "Du är fri."

Hiskia – livet som gåva

I Jesajas bok möter vi kungen Hiskia som ligger döende. Allt hopp verkar vara ute. Men han ber. Och Herren ger honom femton nya år.

Det är en stark berättelse, inte för att Hiskia blev odödlig – utan för att livet kom till honom som en gåva. Han fick andas, äta, leva lite till.

Och visst känner vi igen det där? När någon får en ny chans – efter sjukdom, efter en olycka, efter en tid av mörker. När livet kommer tillbaka, nästan som en oväntad present.

Friheten i Kristus är också detta: att livet inte är något vi själva producerar eller förtjänar. Det är en gåva. Och därför kan vi leva våra dagar i tacksamhet, inte i ångest.

Paulus – hela skapelsen suckar

Paulus i Romarbrevet drar ut perspektivet: det handlar inte bara om individer. Det handlar om hela skapelsen. Han skriver: "Vi vet att hela skapelsen ännu suckar och vändas."

Och det gör den verkligen. Vi hör det i nyheterna varje dag:

- Bränder i Sydeuropa.
- Översvämningar i Asien.
- Isar som smälter i norr.
- Arter som försvinner, människor som flyr.

Men Paulus stannar inte vid suckandet. Han säger att skapelsen väntar – som en kvinna i födslovåndor – på befrielsen. På en ny början. På att Guds barn ska träda fram och leva i den frihet Kristus ger.

Det är en bild som är både smärtsam och hoppfull. Smärtsam, för vi känner igen vändorna. Hoppfull, för Gud har lovat en ny himmel och en ny jord.

Psaltaren – Gud som hör och rätar

"Herren stöder dem som vacklar, han rätar krökta ryggar. Herren är nära alla som ropar till honom."

Det är evangelium. Gud är inte långt borta. Han är nära. När vi suckar, när vi ber, när vi vacklar – då finns han där.

Friheten idag – en annan logik

Så, vad betyder det här för oss idag?

Kanske detta: att vi som Guds folk är kallade att leva i en annan sorts frihet än den som reklamen och samhället ropar ut. En frihet som inte börjar med mig, utan med Gud. En frihet som inte handlar om att bryta sig loss från andra, utan om att bindas samman i kärlek.

John Wesley metodistreligions grundare, talade ofta om "helgelse" – att vi blir fria för att älska mer, tjäna mer, ge mer. Friheten är inte att kasta av sig alla band, utan att knyta sig till Kristus.

Det är kanske det största vittnesbördet vi kan ge i vår tid. När så många känner sig bundna av krav, av stress, av klimatångest, av ensamhet – då kan vi som kyrka säga: "Kristus gör fri." Inte fri från ansvar. Men fri till att leva i kärlek, i gemenskap, i hopp – i gemenskap.

Avslutning – att räta på sig tillsammans

Vi behöver minnas kvinnan som rätade på sig. Låt oss minnas Hiskia som fick livet som gåva. Låt oss höra Paulus tala om skapelsen som ska befrias. Och låt oss sjunga med psalmisten: Herren stöder dem som vacklar.

Och kanske kan vi här i S:t Peters församling denna söndag påminna varandra: friheten i Kristus handlar inte om att stå rakast av alla, utan om att resa sig tillsammans. Att vara ett folk som räta på sig, som bär varandra, som hoppas på den nya himmel och jord som Gud lovat.

Bön

Herre, du som ser oss när vi är böjda, du som hör oss när vi suckar, befria oss från det som tynger. Ge oss mod att räta på oss och kärlek att bära varandra. Befria din skapelse från det onda och låt ditt rike komma. I Jesu namn. Amen.